

Niet meer dolerend?

Wie op de website kijkt van onze gemeente, ziet dat in de naam van de kerk niet meer het woord 'dolerend' voorkomt. Gewoon 'Gereformeerde Kerk Dalfsen'. Daar is dan tussen haakjes aan toegevoegd (DGK). Zijn we nu niet meer 'dolerend'?

Wij beschouwen onze eenwording met DGK als een kerkelijke vereniging. Het was niet een eenvoudige aansluiting maar een vereniging van twee kerkformaties met elk een eigen geschiedenis. Om het kort aan te duiden zeggen we ook wel: Het jaartal 2010 is niet hetzelfde als het jaartal 2003. Wij hebben elkaar mogen vinden, onder Gods leiding, omdat wij samen mogen staan op dat ene fundament.

Hoewel het principieel gaat om een vereniging is het praktisch wél zo dat de Gereformeerde Kerk te Dalfsen (dolerend) deel is gaan uitmaken van het kerkverband van DGK. Dat heeft, heel praktisch, ook gevolgen voor de naam die we als gemeente hebben. Dat is ook voor de hand liggend, omdat het een vereniging is van één zelfstandige gemeente, met een groter kerkverband. We maken graag de vergelijking met de Vereniging van 1892. Maar toen ging het om de eenwording van twee grotere kerkverbanden. Toen is er voor het verenigde kerkverband ook een andere naam gekozen dan de beide bestaande namen. De Christelijke Gereformeerde Kerk (de kerken van de Afscheiding) en de Nederduitsch Gereformeerde Kerken (de kerken van de Doleantie) hebben er toen samen voor gekozen verder te gaan onder de naam: 'Gereformeerde Kerken in Nederland'.

Hoe zit dat nu met het woord 'dolerend' dat tussen haakjes aan onze naam gekoppeld was in de afgelopen drie jaar?

Toen in de kerkenraadsvergadering van 22 febr. 2010 besloten werd tot de naam 'Gereformeerde Kerk Dalfsen (dolerend)', was dat niet om daarmee aan te geven dat wij als 'dolerende gemeente' nog een plek zouden hebben binnen het verband van de GKV. Wij hebben ons vrijgemaakt van de verkeerde koers en van de besluiten van kerkelijke vergaderingen die tegen de Schrift en tegen de belijdenis in gaan. De kerkelijke stappen hadden een breuk met het kerkverband tot gevolg. We moesten ons vrijmaken van een reeks kerkelijke besluiten en van de koers van de GKV.

Het was niet om iets nieuws te beginnen. Het was juist om 'gewoon' gereformeerde kerk te blijven.

Vandaar ook 'gewoon' die naam: 'Gereformeerde Kerk (te) Dalfsen'. Die toevoeging, tussen haakjes, 'dolerend', is vooral gekozen om de inhoud, de betekenis van het woord. Doleren is immers 'klagen', 'zich beklagen'. Het ging ons niet om een herinnering aan de Doleantie als kerkhistorisch feit.

Nee, het ging ons erom om uiting te geven aan de pijn en het ernstige beklag. Ernstig beklag, omdat er geen ruimte meer werd gegeven om het gebroken fundament onder de eenheid van de kerk te helen. Ernstig beklag om dat trouwe dienaren van Christus werden weggewerkt. Ernstig beklag, omdat wij broeders en zusters en het kerkverband los moesten laten.

Van het woord 'dolerend' ging een dringend appel uit naar de plaatselijke kerkenraad van de GKV en naar het kerkverband van de GKV om van de ingeslagen koers en van de genomen besluiten terug te komen. Wij hebben ons beklaagd over de wijze waarop de plaatselijke kerkenraad van de GKV gereageerd heeft op de kerkelijke stappen waartoe wij ons gedwongen zagen. Men heeft voor een zakelijke en juridische aanpak gekozen, met behulp van een kerkelijke jurist en een gewone jurist. Alsof men bang was dat wij rechten zouden laten gelden op kerkelijke goederen en gebouwen (waar op zich alle reden voor zou zijn, want niet wij, maar zij zijn een andere kerk geworden).

Maar ons doleren, ons klagen, gaat over het feit dat er in geen enkele reactie van de kerkenraad blijkt is gegeven dat hij bereid was koers en besluiten nog eens in heroverweging te nemen.

Zeer beklagenswaardig is het, dat naar binnen toe de indruk is gewekt dat de afgescheiden broeders en zusters tot andere inzichten zouden zijn gekomen. De werkelijkheid is, dat niet wij tot andere inzichten zijn gekomen inzake de belijdenis enzovoort. Maar dat in het kerkverband van de GKV andere inzichten ingang hebben gevonden. Dwaling en kerkelijke ontrouw hebben vrij baan gekregen.

Wij hadden graag gezien dat de redenen om te doleren zouden worden weggenomen. Maar daar is geen sprake van. Integendeel, telkens zijn er meer en nieuwe signalen die zeggen dat het verval binnen de GKV alleen maar verder gaat. Als het gaat over Schriftkritiek is het hek van de dam. Van de belijdenis over de Kerk wordt al lang openlijk gezegd dat zij vandaag eigenlijk niet meer toepasbaar is. Wat dat in de praktijk betekent wordt bijvoorbeeld duidelijk uit het bericht dat deputaten van de GKV het mogelijk achten om zelfs met de PKN in gesprek te gaan.

Ik lees in een krantenbericht dat er binnenkort een boek verschijnt van de godsdienstsocioloog prof. dr. G. Dekker, met als titel: 'De doorgaande revolutie'. In dat boek wordt de vergelijking gemaakt tussen de ontwikkelingen in de Synodaal Geref. Kerken na 1950 en de ontwikkelingen in de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt in de laatste decennia. Uit onverdachte hoek wordt gesteld dat de overeenkomsten groot zijn.

Als moet worden vastgesteld dat er binnen de GKV sprake is van een 'doorgaande revolutie', dan blijft de reden tot klagen. Wij zouden graag de gelegenheid hebben om broeders en zusters binnen de GKV op te roepen tot terugkeer van de weg die de Geref. Kerken Vrijgemaakt zijn ingeslagen. Het woord 'doleren' verdwijnt uit onze naam, maar het klagen blijft!

Tegelijk is er alle reden om juist ook onze dankbaarheid te uiten. Blijmoedige dankbaarheid omdat wij eenvoudig verder mogen met de rijke erfenis die de HERE aan de voorgaande geslachten gegeven heeft. Een complete Bijbel en de Schriftuurlijke belijdenis waar wij zonder meer aan vast mogen houden.

E. Heres